

naskládání mrtvých brouci. Šimona při pohledu na ně až zamrazilo.

„To všechno je moje práce. Domy, cesty, sklady zásob, potrubí – proto mi taky říkají krtek-konstruktor,“ nezapomněl se chlupáč znovu pochlubit.

Šimon si pomyslel, že je krtek pořádný chvástal. Ale poté, co se chvíli proplétal jeho podzemním labyrintem,

musel uznat, že ho budování muselo stát opravdu hodně úsilí. Konečně dorazili na místo, kde ráno zakopl o malou, nenápadnou hromádku. Teď to však z jeho krtčí perspektivy vypadalo, jako by stál v temném dole. Ze všech stran ho tu obklopovaly mohutné valy kamenů a hlíny, které jako by na něj každou chvíli měly spadnout.

Bok po boku se pustili do práce. Šimon házel lopatou hlínu na hromadu a krtek ji tlapkami mačkal, aby se slepila a držela pohromadě. Práce jim šla pěkně od ruky, tedy krtkovi od tlapky. Šimon najednou vnímal, že se nad jejich hlavami jakoby setmělo, a po krku mu stékala obrovská lepivá kapka. Jako by mu někdo za límec vylil kbelík vody. „Uf, to bude asi pořádný liják. Jen nechápu, proč je ten déšť tak divně slizký,“ podrbal se Šimon na hlavě.

Už už zaklání hlavu, aby se podíval na oblohu, když ucítil, jak ho za ruku popadly krtčí tlapky a táhly ho závratnou rychlostí zpátky do chodbičky.

Až v příští chvíli Šimonovi došlo, že ta tma není zatažená obloha, a ta slizká kapka není déšť. To se nad nimi tyčí obrovský tmavý kocour a z jeho vyceněné tlamy jim přímo na hlavy kapou sliny.

„Utíkeeeej!“ křičel na něj krtek, ale nebylo potřeba. Šimon běžel, co mu síly stačily. Vždyť za sebou cítil ty kočičí drápy, jak se k němu snaží prohrabat. Krtkovy chodbičky byly na-